

Get og Fjirfindsthyvende Møde.

Tredagen den 1ste Februar Kl. 11 $\frac{1}{2}$.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst.

Formanden: Paa Dagsordenen er opført tredje Behandling*) af Forslag til Lov om Næringskattens Ophævelse i Kjøbstæderne. Sagen er opført eventuelt, fordi den imellem en Sags anden og tredje Behandling i Forretningsordenen foreskrevne Tidsfrist ikke er udløben, og jeg maa altsaa udbyde mig Thingets Samthkke til, at Sagen kan foretages, hvortil, som bekendt, udfordres $\frac{3}{4}$ Stemmers Majoritet.

Lehmann: Maaatte jeg, forinden Afstemningen over dette Spørgsmaal finder Sted, tillade mig nogle Bemærkninger?

Formanden: Den ærede Landstingsmand har Ordet.

Lehmann: Det er Tilfældet ved Slutningen af enhver Session, at der er ikke faa Sager, som endnu trænge til, om jeg saa tør sige, en sidste Haandspaalæggelse for at kunne fuldendes, og navnlig vil det være Tilfældet med de Sager, hvori der har været Meningsforskjel imellem Thingene, og hvor altsaa en særegen Samvirken udkræves for at faae dem tilendebragte. I alle disse Tilfælde kunne Sager i deres fulde Omfang være berettigede til en hurtigere Forhandling i Thinget end den ordinære, saasom det jo er ethvert Medlem vitterligt, baade hvorom der er Spørgsmaal, og hvilke Grunde for og imod der fra de forskjellige Sider ere blevne anførte. I alle saadanne Tilfælde skulde jeg derfor ansee mig aldeles uberettiget til at nægte en extraordinair Behandling. Der er dernæst saadanne Sager, der kun trænge til en, saa at sige, sidste Correcturlæsning, der er bleven nødvendig paa Grund af de Forhandlinger, der have fundet Sted, og hvor man altsaa har havt fuldstændig

Reilighed til at gjøre sig bekendt med Sagens Realitet, og heller ikke der vilde det falde mig ind at ville nægte en extraordinair Behandling. Fremdeles fremkommer der i det parlamentariske Liv Sager, der efter deres hele indre Bestaffenhed trænge til en hurtig Afgjørelse. Jeg skal som Exempel tilbagekalde i det ærede Things Erindrings Spørgsmaalet om Drettelsen af en Laanekasse i Handelscrien. Heller ikke i saadanne Tilfælde vilde jeg, og det uden mindste Hensyn til, om jeg billigede eller ikke billigede Sagen, ansee mig berettiget til at nægte mit Samthkke til en extraordinair Behandling. Kort sagt; i alle de Tilfælde, hvor saagodt som Alle ere enige om Nødseligheden af Sagens Fremme, vil der ikke være nogen Anledning til at lægge Hindringer i veien for at faae den tilendebragt. Men naar man nu spørger, om dette kan anvendes paa den her foreliggende Sag, saa maa jeg besvare dette Spørgsmaal med Nei. Det er en Sag, der kun har foreligget i dette Thing i en meget kort Tid og ikke har været Gjenstand for nogen egentlig Behandling i Realiteten, og jeg tør vistnok forudsætte, at det er gaaet Mangfoldige, som det er gaaet mig, at jeg har betragtet det som en Selvfølge, at der ikke kunde blive Tale om, at dette Lovforslag kunde komme til endelig Behandling her, og at jeg har betragtet det mere som en Udtalelse af Noget, man ønskede i Fremtiden, og som ogsaa ganske vist maaatte kunne bære Frugter i Fremtiden, men uden at der just derfor behøvedes at fremkomme øieblikkelige Resultater. Det kan heller ikke paa nogen Maade siges, at her er en paatrængende Nødvendighed tilstede for Lovforslagets Gjennemførelse; det er jo reent tilfældigt, at det er fremkommet; det er bekendt, at et omfattende Spørgsmaal har været reist i det andet Thing om samme Gjenstand, og hvor da den ærede Indenrigsminister paa det Bestemteste opfordrede til at lade det berøe, idet han gav det Lyfte, at han vilde tage Spørgsmaalet om Kjøbstædernes Beskatningsvæsen under Forhandling og Overveielse, og at man ikke nu uden en saadan nærmere Undersøgelse maaatte afgjøre Sagen, og endog saa, at man skulde afholde sig fra at indbrage det under det store omfattende Lovforslag, der forelaae med Hensyn

*) Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 2898 ff.